

សង្ឃៀវកៅដានីយ៉ែល - លខេ សស៊ែបបុរាណ

ការបរិកបង្ហាញគោលលទ្ធផលបោះឆ្នោត៖ ការវិភាគយ៉ាងតឹងរឹងអំពី
ដានីយ៉ែល ៨ និងបញ្ហាបុរាណមធ្យមចំពោះទេវតាអាដរនេទីសុទ្ធ

Jeff Pippenger

2024-01-11

នូវពេលវេលាដែលក្នុងរូបសភាពរបស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ដល់ខនីដប្រាំពីរ
នៃដានីយ៉ែលជំពូក ៨ នោះ វាជានិមិត្តរូបសញ្ញាដែលខូចបំផុត
ពីព្រោះវាជានិមិត្តរូបសញ្ញានៃភាពបែកខ្ញែកគ្នា គឺជាអ្នកស្នើសុំឱ្យកាត់បន្ថយ
ដល់ឡើងចុះគុណតម្លៃនៃភាពបែកខ្ញែកគ្នា និងភាពស្មើគ្នា
នេះស្របគ្នានឹងការយល់ដឹងរបស់ពួកយើងថា
ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ដំណាក់កាលទីមួយជាអំណាចរដ្ឋបាលរបស់រដ្ឋ
ហើយដំណាក់កាលទីពីរជាអំណាចសាសនាចក្ររបស់រដ្ឋ
ប៉ុន្តែក្នុងការស្នើសុំនេះភាគច្រើននៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនោះ
សុទ្ធតែជាអ្នកប្រកាសព្រះពុទ្ធិសាសនា និងទំនាយ (ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលខូចបំផុត)
នោះយ៉ាងណា ខ្លាំងបំផុតនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនេះគឺជាអំណាចរដ្ឋបាល
ដំណាច់រដ្ឋបាលរបស់រដ្ឋ ឬអំណាចសាសនាចក្ររបស់រដ្ឋ
រួមមានការប្រកាសប្រើប្រាស់អ្នកប្រកាសព្រះពុទ្ធិសាសនា និងអំណាចអធិការសម្របសម្រួល
ប៉ុន្តែការប្រកាសប្រើប្រាស់របស់រដ្ឋសម្របសម្រួល (ភាគច្រើន) នៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល
គឺសំដៅទៅលើការកាត់បន្ថយស្ថានភាព

នៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាលយើងរបស់ពួកយើងថា រួមមានគរទីបួន និងគរចុងក្រោយ
ការប្រែប្រួលឡើងចុះពីរដ្ឋបាលនៃព្រះវិហារ ហើយពីព្រះវិហារនេះប្រែប្រួល មុននឹងទៀត
នឹងមិនមែនជាកង្វះអ្វីទេ។ ពួកគេបានយកការប្រែប្រួលចូលគ្នានៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល
និងដឹកនាំនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃ Daniel ជំពូក ២ ហើយគ្រាន់តែយល់ថា
វាជាដំណាក់កាលពីរបស់រដ្ឋ

ដោយមិនខ្វល់ខ្វាន់ក្នុងការកំណត់ដំណាក់កាលនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល
និងគរទីបួនឡើយ។ ពួកគេក៏យល់ដឹងថាចំពោះជំពូក ៧ ផងដែរ
ដល់សុទ្ធតែជាអ្នកប្រកាសព្រះពុទ្ធិសាសនាដែលនិយាយពាក្យអ្នកអាងជំងឺទាំងនេះដ៏ខុសគ្នាបំផុត
បានដកស្រង់ពីបច្ចេកទេសនៃដំណើរការដំណើរការរបស់សក្តិភូមិ។
នោះបើមិនដូច្នោះទេសុភាពនៃការប្រែប្រួលនៃភាពយោធន៍ក្នុងខនី ៩ ដល់ ១២ ក៏ដោយ
ក៏វានឹងមិនសំខាន់ចំពោះការយល់របស់គាត់អំពីគរទីបួនថាជាអ្វីឡើយ។
តាមការយល់យើងរបស់ពួកយើងថា គរទីបួនបានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798
ហើយពីព្រឹត្តិការណ៍នៃបន្ទាប់គឺការយាងមកដល់ទីពឹងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

សុទ្ធតែជាអ្នកប្រកាសព្រះពុទ្ធិសាសនាដែលប្រើប្រាស់ព្រឹត្តិការណ៍នៃគរទីបួនថាជាអ្វីឡើយ
នៃបុរស ហើយក្រុមប្រឹក្សាភិបាលនៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាល និងខនីដប្រាំពីរ។

ហើយវាក៏ដូច្នេះ ដល់កងទ័ពនៃស្ថានភាពផងដែរ;
ហើយវាបានបោះទម្រង់មួយចំនួននៃកងទ័ព និងនិយោជក ចុះមកដល់
ហើយជានិច្ចកាល។ ដានីយ៉ែល 8:10។

ការប្រៀបធៀបរបស់អំណាចសម្មតចេញ ត្រូវបានដឹកនាំប្រឆាំងនឹងសាសនាគ្រិស្ត (ពលបរិវារនៃស្តេចស្តេច) ហើយនៅក្នុងខនីប្រើប្រាស់សម្មតចេញ (ភាសាស៊ី) ទទួលអំណាច ដើម្បីបិទបិទចិត្តការសម្លាប់រដ្ឋបាលរបស់នាង តាមរយៈអំពើល្មើសនៃការផឹកកុបតម្លៃសុតចេញទាំងឡាយនៃទីបរិវារ។

ហើយកងទ័ពមួយត្រូវបានប្រគល់ឲ្យវា ទាស់នឹងយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ
ដោយសារការរំលងហាប ហើយវាបានបោះសេចក្តីពិតចុះដល់ដី
ហើយវាបានប្រព្រឹត្តការនោះ ហើយបានចម្រើនឡើង។ ដានីយ៍លេខ 8:12។

"កងទ័ព" ក្នុងខនីប្រើប្រាស់នេះ តំណាងឲ្យអំណាចយោធា
ដែលត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសាសនាចក្រហ្នឹង "ទាស់នឹងការប្រឆាំងប្រចាំថ្ងៃ"។ ពាក្យ "ទាស់នឹង"
មានន័យថា "ពិ"។ ពិសុតចេញមិនជឿនលើអ្វី (រួមមិនជឿ) ដែលត្រូវបានតំណាងដោយ
"ការប្រឆាំងប្រចាំថ្ងៃ" ការគាំទ្រផ្ទុកយោធា (កងទ័ពមួយ)
ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសាសនាចក្រហ្នឹង "ដោយហេតុនៃអំពើល្មើស"។
ការរួមបញ្ចូលគ្នានៃសាសនាចក្រ និងរដ្ឋបាល
ដោយសាសនាចក្រគ្រប់គ្រងលើទំនាក់ទំនងនោះ គឺជា "អំពើល្មើស"។
ស្ថានភាពអំពើល្មើសនោះ គឺជាឈាមគ្រិស្តបរិស័ទ។
នៅពេលដែលសាសនាចក្រហ្នឹងបានគ្រប់គ្រងលើកងទ័ពនៃរួមមិនជឿហើយ នោះរួមហ្នឹង
("វា") "បានបោះសេចក្តីពិតចុះដល់ដី ហើយវាបានប្រព្រឹត្ត ហើយបានរុងរឿង"។

ក្នុងដានីយ៍លេខ ៨ ពួកដប់មួយ ខនីប្រើប្រាស់សម្មតចេញ ការប្រគល់កងទ័ពទៅឲ្យរួមសម្មតចេញ
ក៏ត្រូវបានតំណាងផងដែរ៖

ហើយកងទ័ពនឹងឈរនៅខាងគាត់ ហើយពួកវានឹងបំពុលទីបរិវារសុទ្ធដ៏មានកម្ពស់
ហើយនឹងដកយកយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃចេញ
ហើយពួកវានឹងដាក់អំពើល្មើសអប់រំឲ្យដល់បង្កកឲ្យកើតមានសេចក្តីនិរន្តរៈ
ដានីយ៍លេខ 11:31។

ខនីប្រើប្រាស់កំណត់អត្តសញ្ញាណការផ្តល់បុគ្គលតាមប្រវត្តិសាស្ត្រព្រឹទ្ធសាសនាទៅកាន់រួម
ហ្នឹង។ នៅក្នុងខនីប្រើប្រាស់នេះ "ដី"
គឺជាសុតចេញអ្វីបង្កើនបានចាប់ផ្តើមក្នុងការកែច្នៃសម្មតចេញ
ដោយចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងកុលាស សុតចេញនៃនហ្សូរង់ក៍ (ហាវ៉ា) នៅឆ្នាំ 496។ "ដី"
ទាំងនោះក៏បានបង្កើន "ទីបរិវារសុទ្ធដ៏មានកម្ពស់" (ក្នុងរួម) ផងដែរ
តាមរយៈសង្គ្រាមជាបន្តបន្ទាប់ចាប់ពីសតវត្សទីបួនរហូតដល់ឆ្នាំ 538។ "ដី" ទាំងនោះក៏
បានដកចេញនូវការតស៊ូរបស់ហ្នឹងប្រឆាំងនឹងការកើនឡើងនៃអំណាចសម្មតចេញ
ហើយនៅត្រឹមឆ្នាំ 508 ការតស៊ូរបស់ហ្នឹងត្រូវបានបញ្ចប់។

ពាក្យដែលត្រូវបានបកប្រែថា «ដកចេញ» គឺជាពាក្យភាសាហ្វ្រេង «sur» ហើយមានន័យថា
«យកចេញ»។ «កងកម្ពស់» បានដាក់
«សេចក្តីសុំអប់រំឲ្យដល់បង្កកឲ្យកើតមានសុភាពរុងរឿង» (អំណាចសម្មតចេញ)
ឲ្យឡើងអង្គុយលើបល្ល័ង្កកនៃនីតិវិធីនៅក្នុងឆ្នាំ 538។ នៅពេល ដានីយ៍លេខ ៨
ខ 12 កំណត់ថា «កងទ័ពមួយ» ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យសុតចេញនៃភាសាស៊ី
នោះវាក៏ពង្សបុត្រនាងសក្តិភាពនៃខ 31 ក្នុងជំពូក 11។
ព្រះគម្ពីរវិវរណៈក៏ផ្តល់សក្តិភាពដល់សេចក្តីពិតដល់នេះផងដែរនៅក្នុងជំពូក 13។

ហើយសក្ការសាហាវដែលខ្ញុំឃើញនោះ មានលក្ខណៈដូចខ្មោចខ្មាញ់
ហើយជើងរបស់វាដូចជាជើងខ្មោចម្តង ហើយមាត់របស់វាដូចជាមាត់សិង្ហ;
ហើយនាគមានបុរាណអំណាចរបស់វា និងបល្ល័ង្ករបស់វា
ព្រមទាំងសិទ្ធិអំណាចយ៉ាងធំដល់វា។ វិវរណៈ 13:2

ស៊ីស៊ីវ រ៉ែត៍ បានកំណត់អត្តសញ្ញាណដោយផ្ទាល់ថា សក្ការសាហាវក្នុងខទីពីរ
គឺជាសម្ពត្តិចេតនាភាព ហើយថា នាគក្នុងខនោះ គឺជាបុរាណមិនជឿ។
បុរាណមិនជឿមានបុគ្គលអ្វីបីយ៉ាងដល់សម្ពត្តិចេតនាភាព គឺ "អំណាចរបស់វា
និងបល្ល័ង្ករបស់វា និងសិទ្ធិអំណាចយ៉ាងធំ"។

អំណាចខាងយោធាគួរឲ្យមានបុគ្គលឲ្យដឹងយ៉ាងប្រាកដប្រជាបំផុតនិយម
ដោយចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងកូលុស ក្នុងឆ្នាំ 496។ «បល្ល័ង្ក» សម្រាប់គ្រប់គ្រង
គួរឲ្យមានបុគ្គលឲ្យសម្ពត្តិចេតនាភាពក្នុងឆ្នាំ 330 នៅពេលដែលអធិរាជក្នុងស្ថានទីនាគផ្តល់
សិទ្ធិរាជានិរូបសំរាប់ទ្រង់ទៅកាន់ក្នុងស្ថានទីល្អបល ដោយទុកទីក្រុងរាជធានីចាស់របស់ទ្រង់
គឺរួម ឲ្យស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះវិហារប៉ាប។ នៅឆ្នាំ 533
អធិរាជយូស៊ីនានបានប្រកាសក្រឹត្យថា សម្ពត្តិចេតនាគឺជាបុរាណមិនជឿព្រះវិហារ
ហើយជាអ្នកកក្តើកម្លូរពួកសាសនាខុសឆ្គង ដោយបុគ្គល «អំណាចដ៏ធំ»
របស់ទ្រង់ទៅឲ្យសម្ពត្តិចេតនាភាពប្លែក។ ខទីដប់ពីរនៃដានីយ៉ែល ជំពូក 8
កំណត់សម្គាល់អំពីពេលវេលានៃ «កងពល» មួយគួរឲ្យមានបុគ្គលឲ្យ
ហើយសេចក្តីពិតខាងទំនាយនោះគួរឲ្យមានផ្តល់សក្ខីភាពដោយសាក្សីជាច្រើន។
ចាប់តាំងពីចំណុចនៃពេលវេលានោះមក (ដោយចាប់ផ្តើមក្នុងឆ្នាំ 496) សុចារ័នប៉ាប
«ហាណូរីកចម្រើន»។

វានឹងបន្ត «បុរាណវិទ្យា» និង «វិកចម្រើន»
រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃចេតនាភាពដ៏កំហឹងទាស់នឹងនគរខាងជើងនៃអ៊ីស្តារ៉ាអែល
បានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798 ហើយអំណាចសម្ពត្តិចេតនាភាពបានទទួលរដ្ឋសុឡាប។

ហើយសូមចងចាំនេះនឹងផ្តល់តាមចិត្តរបស់ខ្លួន;
ហើយគាត់នឹងលើកតម្កល់ខ្លួនឯង
និងពង្រីកខ្លួនឯងឲ្យធំលើសអស់ទាំងព្រះទាំងឡាយ
ហើយនឹងពោលពាក្យអស្ចារ្យទាស់នឹងព្រះនៃព្រះទាំងឡាយ
ហើយនឹងចម្រើនរហូតដល់សេចក្តីកំហឹងបានសម្រេចចប់;
ដុបិតអ្វីដែលបានកំណត់ទុកនោះ នឹងគួរឲ្យមានបុរាណវិទ្យា។ ដានីយ៉ែល 11:36។

ខណ្ឌខទីបុរាណ នៃជំពូកទីបុរាណ ពិពណ៌នាអំពីរូបភាពបុរាណ (រូបបូជាព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡេម)
ហើយតំណាងឲ្យដំណើរការឈ្នះសក្តិរាជ្យជាបីជំហាន
ដល់រូបបូជាព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡេមបានសម្រេច
ហើយដល់រូបបូជាព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡេមនៃតំបន់ភូមិសាស្ត្របី ដល់នឹងគួរឲ្យមានយកឈ្នះ
ដើម្បីឲ្យសម្ពត្តិចេតនាភាពគួរឲ្យមានបុគ្គលិតឡើងលើបល្ល័ង្កនៃនៃដី
ដូចដល់គួរឲ្យមានតំណាងដោយស្ថានីយ៍ ដល់គួរឲ្យមានដកចេញនៃក្នុងជំពូកទីបុរាណ។
ការឈ្នះសក្តិរាជ្យជាបីជំហានទាំងពីរនោះ របស់រូបបូជាព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡេម និងរូបសម្ពត្តិចេតនាភាព
បានតំណាងឲ្យឧបសគ្គភូមិសាស្ត្ររបស់រូបសម្ពត្តិចេតនាភាព នៅក្នុងខណ្ឌខទីស៊ីប
ដល់ខណ្ឌខទីស៊ីបបី នៃដានីយ៉ែលជំពូកទីដប់មួយ។ បន្ទាប់មក នៅក្នុងជំពូកទីបុរាណ
ខណ្ឌខទីដប់មួយ ស្ថានីយ៍ក្នុងក្រុងយេរូសាឡេម (រូបបូជាព្រះក្នុងក្រុងយេរូសាឡេម)
គួរឲ្យមានតំណាងមុតងទៀត។ នៅក្នុងខណ្ឌខនោះ

គក្កកិដ្ឋជាដលៃហានញកែបរិសុទ្ធជមានភាពត្រឹមត្រូវយ៉ាងមាំមួន
ដល់ថ្នាក់បុរសមិលងាយដលៃគ្រប់គ្រងក្នុងយូសាឡិម
ត្រូវបានបង្ខំឲ្យនាំចូលការគូតកុហកខាងទេវធម៌យ៉ាងច្រើន
ដើម្បីស្ថាបនាមូលដ្ឋានក្នុងកុលាបរសពួកគេ។

មនែហើយ គាត់បានលើកខ្លួនឯងឲ្យធំឡើង សូមបិតដលៃមហេញជាការនព្វលហិត
ហើយដោយសារគាត់ នោះយញ្ញបូជាបុរាណផ្សេងត្រូវបានដកហូតចេញ
ហើយទឹកនលៃនទីបរិសុទ្ធជរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបោះទម្លាក់ចុះ។ ដានីយ៉ៃលែ 8:11។

នព្វលែដលៃយើងចាប់ផ្តើមពិចារណាអំពីកាក្កកុលដៃកុលាយ
និងគ្រឿងអលង្ការកុលដៃកុលាយ ដលៃត្រូវបាននាំចូលមកក្នុងសាសនា Adventism
តាំងពីឆ្នាំ 1863 មក នោះគួរឲ្យកត់សម្គាល់ថា
មានវិស័យសំខាន់ពីរនៃនាញទេវធម៌យ៉ាងដលៃគេអះអាង ថា Adventism
មានមនោទនភាពចំពោះវា
ដើម្បីបង្កើតជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ការកាន់ខ្ជាប់លទ្ធផលរបស់សាសនា Protestantism
ដលៃបានបោះបង់សច្ចក្តីពិត និងសាសនាកាតូលិក។
ការអះអាងដលៃពួកទេវធម៌យ៉ាងទំនើបនៃ Adventism ផ្ទុយទៅនឹង គឺថា
ពួកគេជាអ្នកជំនាញខាងបុរាណសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ
ឬក៏ជាអ្នកជំនាញខាងភាសាសព្វព្រះគម្ពីរ។
ការបកអនុវត្តរបស់ពួកគេចំពោះខគម្ពីរនោះ បង្ហាញថា
ព្រះបន្ទូលទំនាយបានកុលាយទៅជាសៀវភៅដលៃបានបិទគ្រប់ចំពោះពួកគេ
ហើយក៏បង្ហាញផងដែរថា ការអះអាងរបស់ពួកគេថាជាអ្នកជំនាញខាងភាសាសព្វព្រះគម្ពីរ
គ្មានតែជាការបង្ហាញខ្លួនតាមបែបទំនើបនៃអាកប្បកិរិយាផរិសីប៉ុណ្ណោះ។

ទីមួយ គឺការមិនអើពើចំពោះការប្តូរឃ្លៃនៃមករក្សាទេវធម៌យ៉ាងសម្រាប់សុនដៃតូចក្នុង
នុងខទីបំប៉នដលៃខទីដប់ពីរ។ បុរសនិបណ្ឌិតជាអ្នកជំនាញពិតប្រាកដក្នុងភាសាហ្គើរី
នោះពួកគេមិននឹងបដិសេធ ឬបន្ទុយសារៈសំខាន់នៃការពិតដលៃថា ដានីយ៉ៃលែបានប្តូរដលៃ
យចេតនានូវការប្តូរឃ្លៃនៃមករក្សាទេវធម៌យ៉ាងនៃក្នុងខទាំងនោះឡើយ។
សុនដៃតូចត្រូវបានគំរាមទាំងក្នុងភាសាទេវធម៌
ហើយភាសាទេវធម៌នោះបានផ្តល់ឱកាសដលៃមកតាមខទាំងនោះ។
ពួកទេវធម៌យ៉ាងយាមហាងការពិតនេះដោយរឿងឥតខ្ចីលើស ដលៃកាក្កកុលដៃកុលាយ
ព្រោះវាបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ខទីដប់មួយក៏ពុំសម្គាល់រូបបុរាណនិយម
មិនមែនរូបបាបទេ។ ជាក់ស្តែង ពួកគេទទួលបានថា
សុនដៃតូចនៃក្នុងខទីដប់មួយគឺសម្រាប់ប៉ុន្មានតាមការពិត វាគឺរូបបុរាណនិយម។

នព្វលែដលៃត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា ក្នុងចំណោមខទំនាយអំពីសុនដៃតូចទាំងបួន
មានពីរខជាបុរស និងពីរខជាស្ត្រី
នោះវាកុលាយជាការងាយស្រួលក្នុងការបញ្ជូនសច្ចក្តីពិតព្រះគម្ពីរដលៃថា
ស្ត្រីម្នាក់ក្នុងខទំនាយព្រះគម្ពីរគំរាមឲ្យពួកជំនុំមួយ
ហើយបុរសម្នាក់គំរាមឲ្យរដ្ឋប្បមួយ។
ការដឹងដូចនេះអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដលៃមានបំណងចង់យើង យល់ថា
សុនដៃតូចនៃក្នុងខទីដប់មួយ គឺជារូបបុរស (រូបពហុទេវនិយម) មិនមែនជារូបស្ត្រី
(រូបបាប) ឡើយ។

ហេតុនេះ ឧតម្ភព័រនេះត្រូវបានយល់ថា បង្កើនថា រ៉ូមហាកាន (គាត់)
បានលើកតម្កកើងខ្ពង់ខ្ពស់ឡើងដល់ព្រះអង្គគម្ភចាស់នៃពេលទី៣ ដូចជា រ៉ូមហាកានបានផ្ទេរ
នូវពេលវេលាបានដាក់ព្រះអង្គគម្ភចាស់នៃពេលទី៣លើឈ្មោះក្នុងកាលវិភាគ។ មិនត្រឹមតែរ៉ូមហាកា
នបានលើកតម្កកើងខ្ពង់ខ្ពស់ទៅនឹងព្រះគ្រីស្ទនោះទេ ឈ្មោះក្នុងកាលវិភាគប៉ុណ្ណោះទេ
ឧតម្ភព័រនេះបន្តនិយាយថា ដោយសារគាត់ (រ៉ូមហាកាន)
«យញ្ញបូជាបុរាណថ្មីនៃត្រូវបានដកចេញ»។

នៅក្នុងព្រះគម្ភព័រដានីយ៍នៃ មានពាក្យហេប្រើពាក្យ ដដែលទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែថា
«ដកចេញ»។ ពាក្យទាំងនោះគឺ «sur» និង «rum»។
ពាក្យទាំងពីរនេះត្រូវបានប្រើនៅក្នុងពិធីបុរាណនៃទីបរិសុទ្ធ។ «Sur» មានន័យថា
ដកចេញ ឬយកចេញ
ហើយនៅពេលដែលព័រអាសនៈនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធត្រូវបានយកចេញ
ពាក្យដដែលប្រើដើម្បីពិពណ៌នាការយកចេញនោះចេញ គឺ «sur»។ ពាក្យ «rum» មានន័យថា
លើកឡើង និងលើកតម្កកើង
ហើយនៅពេលដែលសង្គមនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធត្រូវបានលើកតម្កកើងរាល់ក្នុងថ្ងៃ គាត់ត្រូវ «rum»
(លើកឡើង) តម្កកើងនោះ។ នៅក្នុងខ្លឹមសារប្រែប្រួល ចក្រភពរ៉ូមមិនជឿព្រះ («the daily»)
និង «rum» («ដកចេញ») ការមិនជឿព្រះ ដោយលើកឡើង
និងលើកតម្កកើងសាសនាសម្រាប់ការមិនជឿព្រះ។

រ៉ូមមិនជឿព្រះ និងលើកតម្កកើង និងបញ្ចេញសិរីរុងរឿងដល់សាសនាសម្រាប់ការមិនជឿព្រះ។
អ្នកទីស្តីដ៏អាជ្ញាធិប្រឆាំង ដល់អ្នកដទៃមានជំនាញខាងភាសាព្រះគម្ភព័រ
បានផ្ទេរវិសាលភាពបកស្រាយការលេចឡើងរាល់ដងនៃពាក្យ «take away»
ក្នុងសៀវភៅដានីយ៍នៃ ថាជា «remove»។
ពួកគេបោកបញ្ឆោតក្នុងការទទួលស្គាល់សំណើនៃខុសប្រក្រតី និងចូលរួមរាល់ដងដានីយ៍នៃ
ហើយដោយហេតុនេះ បានដាក់ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ពួកគេលើសង្គមហេតុដានីយ៍នៃ។

អ្នកទទេនៃអ្នកដទៃដោយលំអំពីភាសាព្រះគម្ភព័រ
នាំមកនូវអំណះអំណាងដើម្បីបង្ហាញភាពត្រឹមត្រូវថា
ដានីយ៍នៃមានបំណងសំដៅដល់រឿងដដែលនោះ
នៅពេលដែលគាត់ប្រើពាក្យព័រផ្សេងៗទៀត។ ពួកគេផ្ដោតលើការសិក្សាពាក្យយ៉ាងរឹង
និងគួរឱ្យជឿជាក់ ដើម្បីបង្កើនការអះអាងមិនពិតរបស់ពួកគេ។
អ្នកទទេនៃអ្នកដទៃដោយលំអំពីបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រព្រះគម្ភព័រ ប្រកែកថា
ការអនុវត្តខុសគ្នាដូចនោះ មានមូលដ្ឋានលើការទទួលស្គាល់ថា
នៅក្នុងសម័យកាលផ្សេងៗនៃបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រ ពាក្យដដែលមួយអាចមានន័យខុសគ្នា
ហើយដូច្នេះ នៅពេលដែលដានីយ៍នៃប្រើពាក្យព័រផ្សេងៗទៀត
មានតម្លៃដូចជាការប្រើបុរាណវិទ្យាសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះដែលអាចកំណត់អត្ថបញ្ញត្តិបានថា
ដានីយ៍នៃពិតជាមានន័យដូចម្តេច។
វាសំខាន់ណាស់ក្នុងការកំណត់អត្ថបញ្ញត្តិសាស្ត្រមិនពិតទាំងពីរនេះ
ពីព្រោះវាត្រូវបានប្រើជាញឹកញាប់ដោយអ្នកទទេនៃសុរិយាភាពលាក់ខ្លួនពីវិធីសាស្ត្រ
«បន្ទាត់លើបន្ទាត់»។

ពិតមែនហើយ
គាត់បានលើកតម្កកើងខ្ពង់ខ្ពស់រហូតដល់ព្រះអង្គគម្ភចាស់នៃពេលវិភាគ
ហើយដោយគាត់ យញ្ញបូជាបុរាណថ្មីនៃត្រូវបានដកចេញ

ហើយទឹកនលងនៃទីបរិសុទ្ធជរបស់ព្រះអង្គគួរឲ្យមានបំផុសញញើត។ ដានីយ៉ែល 8:11។

ពាក្យដដែលមានបកប្រែថា «គួរឲ្យមានដកចេញ» ក្នុងខគម្ពីរនោះ មានន័យថា «លើកឡើង និងលើកតម្កល់»។ វាមិនមានន័យថា ដកចេញឡើយ។ ការពិតនេះបង្កឲ្យមានភាពច្របូកច្របល់ និងភាពផ្ទុយគ្នាសម្រាប់អ្នកទំនើបអាដ្យុងទីស្ត ពីព្រោះសច្ចក្នុងនិដ្ឋានជាមូលដ្ឋានរបស់ពួកគេមិនអាចឈរបានក្រោមការវាយតម្លៃដ៏សាមញ្ញមួយលើខគម្ពីរនោះទេ នៅពេលដែលនិយមន័យពិតប្រាកដនៃពាក្យដដែលដានីយ៉ែលមានប្រើ គួរឲ្យមានយកមកអនុវត្តលើខគម្ពីរនោះ។ ពួកគេអះអាងថា ស្តង់ដារក្នុងខគម្ពីរនោះគឺជាក្បួនរូបបាប ហើយដូច្នេះ ខគម្ពីរនោះនឹងអានថា «ដោយវា» (ក្បួនរូបបាប) «ការប្រចាំថ្ងៃនៃគួរឲ្យមានលើកឡើង»។

ជាក់ជាមិនមានបញ្ហាអ្វីទេក្នុងការបញ្ជូនពាក្យដដែលមានបន្ទុកនោះ ដល់អ្នកស្តី វាយតម្លៃ បានចូលយ៉ាងច្បាស់ថា គួរឲ្យមានបន្ទុកដោយបុរាណប្បវត្តន៍របស់មនុស្ស ហើយមិនអនុវត្តចំពោះអត្ថបទនោះឡើយ។

«រួចមក ខ្ញុំឮបានឃើញ ទាក់ទងនឹង “ការរៀនរាល់ថ្ងៃ” (ដានីយ៉ែល 8:12) ថា ពាក្យ “យញ្ញបូជា” គឺជាពាក្យដដែលបុរាណប្បវត្តន៍របស់មនុស្សមានបញ្ជូនបន្ទុក ហើយមិនមែនជាផ្នែកមួយនៃអត្ថបទនោះទេ ហើយថា ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានសូនៈគ្រឹមគួរអំពីរឿងនេះ ដល់អស់អ្នកដែលបានប្រកាសសម្រាប់អំពីម៉ោងជំនុំជម្រះ»។ Early Writings, 74.

ពួកគេកំណត់ថា «ពាក្យប្រចាំថ្ងៃ» សំដៅលើព្រះរាជកិច្ចបម្រើនៃទីសក្ការៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ «យញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ» គាំទ្រគំនិតថា «ពាក្យប្រចាំថ្ងៃ» គឺជាព្រះរាជកិច្ចបូជានេះបង្កើតឡើងនូវទីសក្ការៈសុធានស្នាក់។ ប៉ុន្តែការបំផុសគំនិតនេះភាពបញ្ជាក់ថា ពាក្យ «យញ្ញបូជា» «មិនស្ថិតក្នុងអត្ថបទនោះ»។

ពេលដែលអ្នកស្តីរឹងរបស់អប្សរាអ៊ីមកំណត់ថា «ប្រចាំថ្ងៃ» ជាកិច្ចបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃទីសក្ការៈ នោះខនៈនឹងអានថា «ដោយគាត់» (រូបបាប) «ប្រចាំថ្ងៃនៃគួរឲ្យមានដកចេញ» ឬវានឹងអានថា «ដោយអំណាចបាប» កិច្ចបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃទីសក្ការៈគួរឲ្យមានដកចេញ។ ពួកគេពិតជាបង្កើនសច្ចក្នុងមិនពិតនេះមែន។ ពួកគេទទួលបានថា តាមរយៈភាពងងឹតនៃការគ្រប់គ្រងរបស់បាប ការយល់ដឹងដ៏ពិតអំពីកិច្ចបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៃទីសក្ការៈ គួរឲ្យមានដកចេញពីគំនិតរបស់មនុស្ស។

យ៉ាងណាក៏ដោយ ពាក្យដដែលមានបកប្រែថា «ដកចេញ» មិនមានន័យថា យកចេញឡើយ ប៉ុន្តែមានន័យថា «លើកឡើង» និង «លើកតម្កល់»។ បុរសនិប្រើអ្នកជំនាញដដែលអះអាងខ្លួនថាជាអ្នកជំនាញភាសាព្រះគម្ពីរ អនុវត្តន៍យុគ្រឹមគួរនៃពាក្យហព្វេរ «run» ចំពោះខនៈ នោះការបកប្រែរបស់ពួកគេត្រូវតែសម្រេចថា «ដោយអំណាចសម្រេចបាប» កិច្ចបម្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធជរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គួរឲ្យមានលើកឡើង និងលើកតម្កល់»។ តើនៅពេលណាដែលសម្រេចបាបផ្តល់ឲ្យមានលើកឡើង និងលើកតម្កល់ព្រះគ្រីស្ទ?

ពួកគេស្រាវជ្រាវការបង្កឲ្យនិយមន័យនៃពាក្យហាហ្វឺ "sur" មកអនុវត្តលើពាក្យហាហ្វឺ "rum"។ ដានីយ៉ែលបានប្រើពាក្យ "sur" ដដែលន័យថា ដកចេញ ដោយភ្ជាប់ជាមួយ "ការបម្រើប្រចាំថ្ងៃ" នៅក្នុងខណ្ឌនេះទៀតពីរខ, ប៉ុន្តែនៅក្នុងខន្តបំប្លែង ដានីយ៉ែលបានផ្លាស់ប្តូរពាក្យ "rum" ដដែលន័យថា លើកឡើង និងលើកតម្កល់។ មិនត្រឹមតែការបកស្រាយជារឿងព្រេងទាក់ទងនឹងខន្តនេះជាសច្ចក្តីល្អដងខ្លួន ដោយសារការបំភ្លឺនៃពាក្យដដែលបានបកប្រែថា "ដកចេញ" ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិន ដដែលមានពណ៌នាមួយដដែលក៏ច្បាស់ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់ ត្រូវបានដកចេញពីមនុស្សឡើយ។

ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គគន្លឹះ ដោយព្រះទ្រង់គង់នៅជានិច្ច ទ្រង់មានសង្គតិភាពដដែលមិនប្តូរប្តូរ។ ហេតុនេះហើយ ទ្រង់អាចសង្កេតឃើញអស់អ្នកដដែលមកដល់ព្រះជាម្ចាស់ដោយសារទ្រង់ បានដល់ទីបំផុតផង ពីព្រោះទ្រង់មានព្រះជន្មរស់នៅជានិច្ច ដើម្បីបិទល្អអង្គរសម្រាប់ពួកគេ។ ហេព្រើរ 7:24, 25។

ការអះអាង ដូចដែលពួកអ្នកទេវវិទូអាជ្ញាធរទីស្តមានជ័យ ក្នុងការប៉ុនប៉ងគាំទ្រការអនុវត្តខុសឆ្គងរបស់ពួកគេចំពោះខន្តនេះ ថា មានរយៈពេលមួយ ដែលសម្តេចប៉ាបបានប្រើអំណាចមួយប្រភេទណាមួយដើម្បីបំបាត់ការអង្ករអនុវត្តតាមសំរេច របស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ទ្រង់ នោះគឺជាការអះអាងមិនសមហេតុផលទាំងស្រុង!

ប៉ុន្តែ អ្នកទេវវិទូទាំងនោះមិនបង្កើនថា ខគម្ពីរនោះបញ្ជាក់ថា ស្តេចប៉ាបសម្តេចប៉ាបបានលើកតម្កល់ និងដកចេញកិច្ចបម្រើនៃទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ ពួកគេចែកសេចក្តីអត្ថន័យនៃពាក្យរបស់ដានីយ៉ែល និងពិធីវិទ្យាដែលបានបំផុសគំនិតរបស់ Ellen White ដើម្បីបង្កើននូវអ្វីដែលពួកគេចង់បង្កើន ទោះបីជាផ្ទុយនឹងសក្តិភាពនៃពាក្យរបស់ដានីយ៉ែលក៏ដោយ។

ពិតប្រាកដណាស់ វាបានលើកតម្កល់ខ្លួនឯងឡើង ដល់ព្រះអង្គម្ចាស់នៃពេលវេលា ហើយដោយវា តង្វាយប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានដកហូតចេញ ហើយទីកន្លែងនៃទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះអង្គត្រូវបានបំផុសឡើយ។ ដានីយ៉ែល 8:11។

ពួកទេវវិទូបង្កើនថា ខន្តនេះមានន័យថា «ដោយអំណាចសម្តេចប៉ាប កិច្ចបម្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានដកចេញ» ហើយការដកចេញនូវកិច្ចបម្រើក្នុងទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះគ្រីស្ទពីគំនិតរបស់មនុស្ស ត្រូវបានគាំទ្រដោយសច្ចក្តីពិតដែលថា ជាប់ទាក់ទងនឹងការដកចេញនោះ ទីកន្លែងនៃ «ទីបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់» របស់ព្រះគ្រីស្ទ «ត្រូវបានបោះទម្លាក់ចុះ»។ មិនមានសូម្បីតែខ្លះមួយក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបញ្ជាក់ថា ទីបរិសុទ្ធជរនៅស្ថានសួគ៌ ដែលជាកន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទបំពេញការអង្ករជំនួសរបស់ទ្រង់ នោះផ្តល់បញ្ជាក់បោះទម្លាក់ចុះឡើយ។ ក៏មិនមានបទគម្ពីរណាមួយដែលបញ្ជាក់ថា ស្ថានសួគ៌ផ្ទាល់ ដែលជា «ទីកន្លែងនៃទីបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់» នោះ ផ្តល់បញ្ជាក់បោះទម្លាក់ចុះដែរ។ មុតងទៀត ពួកទេវវិទូតាំងខ្លួនឯងឲ្យនូវលទ្ធផលដោយសារដានីយ៉ែល ព្រោះពួកគេទទួលបានថា «ទីកន្លែងនៃទីបរិសុទ្ធជររបស់ទ្រង់» ក្នុងខន្តនោះ កំពុងសំដៅទៅលើទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះ ទោះបីជាការពិតដែលថា ដានីយ៉ែលបង្កើនផ្ទុយដោយផ្ទាល់ពីគំនិតនោះក៏ដោយ។

ពួកអ្នកជំនាញដដែលអះអាងខ្លួនក្នុងភាសាហព្វេរើ ទទួលថា ក្នុងខគមុពីរនោះ ពាក្យហព្វេរើ «rum» ត្រូវយល់ដោយន័យនៃពាក្យហព្វេរើ «sur»។ ពួកគេទទួលផងដែរថា ពាក្យហព្វេរើ «miqdash» ត្រូវយល់ថាជាពាក្យហព្វេរើ «qodesh»។ «Miqdash» និង «qodash» ទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែយ៉ាងសាមញ្ញថា «ទីបរិសុទ្ធ» នៅក្នុងសង្ខេបនៃដានីយ៍លៃ ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនេះមានន័យខុសគ្នា។ «Miqdash» គឺជាឈ្មោះទីបរិសុទ្ធជាមួយ មិនថាជាទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ឬជាទីបរិសុទ្ធនៃសាសនាមិនពិតឡើយ។ វាជាពាក្យទូទៅសម្រាប់ទីបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែ «qodesh» ត្រូវបានប្រើនៅក្នុងព្រះគម្ពីរតែប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីកំណត់ឈ្មោះទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។

ដានីយ៍លៃបានដឹងអំពីភាពខុសគ្នារវាងទីសក្ការៈរបស់ពួកអ្នកមិនជឿព្រះ និងទីសក្ការៈរបស់ព្រះ។ បុរសិបដានីយ៍លៃចង់សម្គាល់ទីសក្ការៈរបស់ពួកអ្នកមិនជឿព្រះ គាត់នឹងប្រើពាក្យ «miqdash»។ ចំពោះខ្ញុំ វាគួរឲ្យអស្ចារ្យណាស់ដែលអ្នកជំនាញភាសាហព្វេរើដដែលគេអះអាងថាជាអ្នកជំនាញទាំងនោះ មិនដែលលើកយកការពិតដែលថា ក្នុងខបួនជាប់គ្នា ដានីយ៍លៃប្រើពាក្យទាំងពីរនោះចំនួនបីដងទាំងអស់។ ការប្រើប្រាស់របស់ដានីយ៍លៃចំពោះពាក្យហព្វេរើទាំងពីរនោះ ដដែលទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែថា «ទីសក្ការៈ» បានកំណត់ន័យដដែលដានីយ៍លៃមានបំណងឲ្យគេយល់។

បាទ គាត់បានលើកតម្កកើនខ្លួនដល់ព្រះអង្គគម្ពីរនៃព្រះវិញ្ញាណផងដែរ ហើយដោយសារគាត់ នោះយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានដកចេញ ហើយទីកន្លែងនៃទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គត្រូវបានបំផ្លាញចុះ។ ហើយពលទ័ពមួយត្រូវបានប្រគល់ឲ្យគាត់ប្រឆាំងនឹងយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ ដោយព្រោះអំពើល្មើស ហើយវាបានបោះសេចក្តីពិតចុះដល់ដី ហើយវាបានប្រព្រឹត្តការ ហើយបានចម្រើនឡើង។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានប្រើបរិសុទ្ធមុនាក់និយាយ ហើយបរិសុទ្ធមុនាក់ទៀតបាននិយាយទៅកាន់បរិសុទ្ធជាក់លាក់នោះ ដដែលបាននិយាយថា ការនិមិត្តអំពីយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ នឹងអំពើល្មើសដដែលនាំឲ្យសង្គ្រាមរង ដដែលប្រគល់ទាំងទីបរិសុទ្ធ និងពលទ័ពឲ្យត្រូវបានជាន់ឈូករោមដើម និងមានរយៈពេលដល់កាលណា? ហើយគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា ដល់ពីរពាន់បីរយថ្ងៃ, បន្ទាប់មកទីបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបានជម្រះឲ្យបរិសុទ្ធ។ ដានីយ៍លៃ 8:11-14។

នៅក្នុងបទគម្ពីរដដែលរួមបញ្ចូលមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអារម្មណ៍នៃទីសម័នោះដដែល ដានីយ៍លៃបានប្រើពាក្យហព្វេរើពីរផ្សេងគ្នា ដដែលទាំងពីរត្រូវបានបកប្រែថា «ទីបរិសុទ្ធ»។ នៅខទីដប់បី និងទីដប់បួន ដានីយ៍លៃបានជូនដំណឹងប្រើពាក្យហព្វេរើសម្រាប់ «ទីបរិសុទ្ធ» ដដែលក្នុងព្រះគម្ពីរត្រូវបានប្រើសម្រាប់សម្គាល់ទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែនៅខទីដប់មួយ ដានីយ៍លៃបានប្រើពាក្យហព្វេរើទូទៅ ឬពាក្យទូទៅសកល ដដែលអាចសំដៅទៅលើទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះក៏បាន ឬក៏អាចជាទីបរិសុទ្ធរបស់ពួកមិនជឿព្រះក៏បាន។

បើដានីយ៍លៃមានបំណងកំណត់អត្ថបទយញ្ញាណ «ទីបរិសុទ្ធ» ក្នុងខទីដប់មួយថាជាទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នោះគាត់នឹងប្រើពាក្យភាសាហព្វេរើដដែលដដែលគាត់បានប្រើពីរដងនៅក្នុងបីខបន្ទាប់។ វាច្បាស់ណាស់ឥតសង្ស័យថា

ដានីយ៍លែកពុំឆ្ងល់ការបង្ខំចិត្តរវាងទីបរិសុទ្ធនៃពួកមិនជឿព្រះនៃកូនៗខ្លីដបមួយ និងទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះនៃកូនៗខ្លីដបបី និងទីដបបួន!

ប៉ុន្តែពួកអ្នកសុរិយរបស់អប្បេរិម បុរកកែថា «កន្ទុលងៃនៃទីបរិសុទ្ធជររបស់វា» ដលៃ «គួរឲ្យមានបោះទម្រលាក់ចុះ» នៃកូនៗខ្លីដបមួយ គឺជាកន្ទុលងៃនៃទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះ នោះបើជាពួកគេចេះពីពាក្យ «កន្ទុលងៃ» ក៏ដោយ។

ពួកគេបង្កើនថា សម្បត្តិចេញមកមានដកយកកិច្ចបម្រើនៃការអង្គររបស់ព្រះគ្រីស្ទចេញ ហើយមានបោះទម្រលាក់សចក្តីពិតអំពីទីបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែ

ដានីយ៍លែមានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា «ទីបរិសុទ្ធ» កូនៗខ្លីដបមួយ មិនមែនជាទីបរិសុទ្ធជររបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាទីបរិសុទ្ធជររបស់ពួកមិនជឿព្រះ។

ដានីយ៍លែក៏មានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដូចគ្នាថា មិនមែនជា «ទីបរិសុទ្ធ» ដលៃគួរឲ្យមានបោះទម្រលាក់នោះទេ ប៉ុន្តែជា «ទីកន្ទុលងៃ» នៃទីបរិសុទ្ធជររបស់វា។

ដោយបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ការប្រែប្រួលភាវូបនីយកម្មដោយចេតនានៃខាងទីប្រាំបួនដល់ខាងដប់ពីរ បណ្តើរតែសាសនាវិទូសម័យទំនើបមានទទួលយកនិយមន័យនៃ «ការប្រចាំថ្ងៃ»

ដលៃមានដើមកំណើតនៅកូនៗប្លូតូស្តេកង់បោះបង់សចក្តីជំនឿ

ហើយមានចាប់ផ្តើមសង្កេតឃើញខុសគ្នាចំពោះការសន្និដ្ឋានរបស់មនុស្ស បុរាណ

និងទំនៀមទម្លាប់។ នៅពេលពួកគេមកដល់ខាងដប់មួយ

ពួកគេស្នេហ៍បិតបែដឹងដំបូន្មានដលៃមានទទួលការបំផុសគំនិតរបស់បងស៊ី White

ដលៃមានកំណត់ថា ការយល់ដឹងរបស់ Miller អំពី «ការប្រចាំថ្ងៃ» ថាជាសាសនាពហុព្រះ

គឺគ្រឹះគួរ ហើយចាប់ផ្តើមប្រើសិល្បៈនៃការបង្កើន និងការសន្និដ្ឋាន

ដើម្បីបិទការពារសចក្តីសុឡាញ់របស់ពួកគេចំពោះទេវវិទ្យាកាកូលិក និងប្លូតូស្តេកង់។

ពួកគេមានបម្រុងរួមពហុជាតិសាសន៍ឱ្យទៅជាមួយប៉ាបកូនៗខ្លីនេះ

ហើយពួកគេបង្កើនឱ្យពាក្យដលៃមានន័យថា «លើកឡើង និងលើកតម្កល់»

ទទួលនិយមន័យថា «ដកចេញ»។ ពួកគេកំណត់និមិត្តសញ្ញាសាតាំងនៃ «ការប្រចាំថ្ងៃ»

ថាជានិមិត្តសញ្ញាដ៏ព្រះគុណ

ហើយបន្ទាប់មកទទួលបានការពហុជាតិសាសន៍មួយគឺជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ

ខណៈដលៃជឿស្តាប់ការយោងដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ «ទីកន្ទុលងៃ» នៃទីបរិសុទ្ធ។ ហើយពួក

«អ្នកមិនមានជឿ» (ដូចដលៃអសោយមានកំណត់សម្គាល់អំពីពួកគេ)

ដលៃនឹងយល់មានតម្លៃ «អ្នកមានជឿ» ប្រាប់ពួកគេថាវាជាយ៉ាងនោះ

នោះទទួលយកបាននៃរឿងព្រេងទាំងឡាយដលៃសចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួនឯង។

យើងនឹងបន្តការពិចារណារបស់យើងអំពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង

ដលៃគួរឲ្យមានកំណត់ដោយគុប្បមានកម្មលនៃកូនៗសុបិនរបស់មីលលើ

នៃកូនៗអត្ថបទបន្ទាប់។

«សាកប្តូរព្រះមានយើងថា “មានខ្លះនឹងបោះបង់ចោលសចក្តីជំនឿ

ដោយស្តាប់តាមវិញ្ញាណបោះបញ្ជូនចោល និងសចក្តីបង្កើនរបស់អារក្ស”។

នេះហើយជាអ្វីដែលយើងអាចរំពឹងទុកបាន។ ការសាកល្បងដ៏ធំបំផុតរបស់យើង

នឹងមកដោយសារពួកអ្នកបុរកនេះដលៃផ្តល់ឲ្យមានគំនិតសចក្តីពិតមុតងហើយ

ប៉ុន្តែបែបចេញពីទីកន្ទុលងៃក៏យ

ហើយជានិច្ចវាប្រហែលជាដលៃរបស់ខ្លួនដោយសចក្តីសុអប់

និងការចម្លងច្រើនជាង។

ព្រះមានកិច្ចការមួយសម្រាប់អ្នកបម្រើដ៏សុខៈគ្រប់រូបរបស់ទ្រង់ឱ្យជឿ។

ការវាយប្រហាររបស់សក្សីស្រីប្រឈមដោយសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។
សេចក្តីមិនពិតស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើន
អត្ថបទស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើន
ហើយពន្យល់នៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេស៊ូវ
ស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
យើងស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
យើងនឹងមិនស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ប្រសិនបើយើងធ្វើការស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ខណៈដែលយើងធ្វើការស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ហើយបង្កបង្កើននៃការស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ដោយសារតែយើងធ្វើការស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
កុំឱ្យយើងអាណិតខ្លួនឯងឡើយ
ប៉ុន្តែស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន

សាវ័កមានប្រសាសន៍ថា៖ «ពេលវេលាមួយនឹងមកដល់
ដែលមនុស្សទាំងឡាយមិនព្រមទទួលនឹងសេចក្តីបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ប៉ុន្តែតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ដោយមានគូរចៀកមាស់; ហើយពួកគេនឹងបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ហើយនឹងស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ដោយស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
នកដល់យើងឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវជាគូរចៀកមាស់; ប៉ុន្តែ
នៃពេលវេលាសេចក្តីពិតស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
ពួកគេពេលវេលាសេចក្តីពិតស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
សេចក្តីដាស់តឿនរបស់សាវ័កដល់អ្នកបម្រើរបស់ព្រះគឺថា៖
«ចូរប្រុងប្រយ័ត្នកុំឱ្យគ្រប់ការទាំងអស់ ចូរអត់ទំនឹងទុកខ្លួនឯង
ចូរធ្វើកិច្ចការរបស់អ្នកផ្សេងៗដល់ល្អ
ហើយចូរបំពេញការបម្រើរបស់អ្នកឱ្យបានពេញលេញ។» នៅសម័យរបស់លោក
មានអ្នកខ្លះបានបោះបង់ចោលបុព្វហេតុនៃព្រះអម្ចាស់។ លោកមានសរសេរថា៖
«ដោយសារបោះបង់ចោលបុព្វហេតុនៃព្រះអម្ចាស់បច្ចុប្បន្ននេះ;
ហើយមុននឹងទៀត លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «អាឡិចសាន់ដ័រ ជាងសុពាន់
បានធ្វើអំពើអាក្រក់ជាច្រើនដល់ខ្ញុំ;
សូមឱ្យព្រះអម្ចាស់សងតបគាត់តាមអំពើរបស់គាត់ចុះ; អ្នកក៏ស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើន
ដុបិតគាត់បានប្រឆាំងយ៉ាងខ្លាំងនឹងពាក្យរបស់យើង។»

«ពុយការី និងសាវ័កទាំងឡាយបានឆ្លងកាត់ការលុបបង្គោល
និងការប្រមាថដល់សូរដៀងគ្នា
ហើយសូមប្រើក្លែងចៀមដ៏បរិសុទ្ធជាឥតសន្ទនាព្រះក៏ស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើន
ដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ។
ទ្រង់បានទទួលការប្រឆាំងរបស់មនុស្សមានហឫទ័យនឹងព្រះអង្គផ្សេងៗ។»

«សេចក្តីព្រមានទាំងអស់សម្រាប់គ្មាននេះ ស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
"អ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ មិនស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន
តែស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន អត់ធម៌;
បង្កបង្កើនដល់អស់អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងខ្លួនឯង ដោយចិត្តស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើន
យើងស្រីស្រីប្រឈមនឹងការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើននៃការបង្កបង្កើន

ត្រូវបំពុលដោយសកម្មភាពបោះកបញ្ជូននោះរបស់អស់អ្នកដដែលបានបោះបង់ចោល
សចក្តីជំនឿ។ យើងត្រូវតែទទួលនឹងវិញ្ញាណ និងឥទ្ធិពលរបស់ពួកគេ
ដោយអារុធន៍ដដែលនៃព្រះអម្ចាស់របស់យើងបានប្រើ នៅពេលទ្រង់ត្រូវបានរាយប្រហារ
ដោយមន្ត្រីនាំនៃសចក្តីដ៏ធំ—“មានសចក្តីចង្អែកមកហើយ”។
យើងត្រូវរៀនប្រើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឲ្យបានយ៉ាងប្រសើរ។ សចក្តីទូន្មានគឺថា
“ចូរខិតខំឲ្យខ្លួនឯងបានទទួលសុភាពល្អអប្បបរមានៅចំពោះព្រះ
ជាអ្នកផ្ទេរជីវិតដល់មិនចាំបាច់ត្រូវខុសអង្វែង
ដោយបង្ខំចិត្តព្រះបន្ទូលនៃសចក្តីពិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ”។
ត្រូវមានការងារយ៉ាងពុយយាម និងការអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត
ព្រមទាំងសចក្តីជំនឿ ដើម្បីបិទបំបាំងនឹងកំហុសរៀងរាល់គ្នាបង្កឲ្យក្នុងក្បាល
និងអ្នកល្អប្រុង; ដូច្នេះ “នៅចុងច្រករោយ នឹងមានគ្រាប់ហកគ្រោះថ្នាក់មកដល់។
ព្រោះមនុស្សនឹងសុទ្ធាញ្ញ្យខ្លួនឯង លោកលន់ អ្នកអាង ក្រអឺតក្រទម
ពេលពាក្យប្រមាថ មិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ អត់ដឹងគុណ មិនបរិសុទ្ធ
គ្មានសចក្តីសុទ្ធាញ្ញ្យតាមធម្មជាតិ បំបែកសចក្តីព្រមព្រៀង
ចោទប្រកាន់ក្នុងក្បាល មិនចេះបំបិទចិត្ត សាហាវ ស្អប់ខ្ពើមអស់អ្នកដដែលល្អ
ក្របត់ ឆាប់រំលឹកដោយមិនគិត ខ្ពស់ចិត្ត សុទ្ធាញ្ញ្យសចក្តីសប្បាយជាងសុទ្ធាញ្ញ្យព្រះ;
មានតែមុខក្រខាងក្រៅនៃសចក្តីគោរពព្រះ
ប៉ុន្តែបែងចែកអំណាចរបស់សចក្តីនោះ ចូរចៀសវាងមនុស្សបែនោះចេញ”។ ពាក្យ
ទាំងនេះបង្ហាញអំពីលក្ខណៈរបស់មនុស្សដែលអ្នកប្រើរបស់ព្រះនឹងត្រូវជួបប្រទះ
។ “អ្នកចោទប្រកាន់ក្នុងក្បាល” “អ្នកស្អប់ខ្ពើមអស់អ្នកដដែលល្អ”
នឹងរាយប្រហារលើអស់អ្នកដដែលស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរបស់ខ្លួន
ក្នុងសម័យខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែអ្នកកំណត់របស់សុចានស្តី
ត្រូវបង្ហាញវិញ្ញាណដូចដែលបានសម្តែងក្នុងព្រះអម្ចាស់។
ដោយសចក្តីបន្ទាប់ខ្លួន និងសចក្តីសុទ្ធាញ្ញ្យ
គាត់ត្រូវខិតខំផ្ទេរជីវិតដល់មិនចាំបាច់សង្កត់ព្រះរបស់មនុស្ស»។

«ប៉ុលបន្តនិយាយអំពីអ្នកដដែលប្រឆាំងនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះ ដោយប្រៀបធៀបពួក
គេនឹងប្រសព្វទាំងឡាយដែលបានផ្ទេរជីវិតឲ្យប្រឆាំងនឹងអ្នកស្មោះត្រង់ក្នុងសម័យ
ស្តារអំពីបុរាណ។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ “ឥឡូវនេះ ដូចជាយ៉ានុសេ
និងយ៉ាប្រសេបានទាំងនេះនឹងម្ចាស់ ដូចនេះអ្នកទាំងនេះក៏ប្រឆាំងនឹងសចក្តីពិតដ៏
ជាមនុស្សមានចិត្តគំនិតពុករលួយ ហើយត្រូវបានបង្កើតខាងសចក្តីជំនឿ។
ប៉ុន្តែពួកគេនឹងមិនចម្រើនទៅមុខទៀតឡើយ
ដូច្នេះភាពល្អឯងខ្ពស់របស់ពួកគេនឹងត្រូវបានបង្ហាញច្បាស់ដល់មនុស្សទាំងអស់
ដូចជារបស់អ្នកទាំងនោះក៏បានត្រូវបង្ហាញដែរ” យើងដឹងថា ពេលលោកពុំមកដល់
ដល់ភាពល្អឯងខ្ពស់នៃការផ្ទេរជីវិតឲ្យប្រឆាំងនឹងព្រះនឹងត្រូវបានបើកសម្តែង
យើងអាចរង់ចាំដោយសចក្តីអត់ធ្មត់ ស្ងប់ស្ងាត់ និងទំនុកចិត្តបាន
ទោះបីត្រូវគេបង្ខំខ្លួនក៏ដោយនោះ និងមើលងាយបំណុលដោយ ដូច្នេះ
“គ្មានអ្វីដែលលាក់ទុក ដដែលនឹងមិនត្រូវបានបើកសម្តែងឡើយ”
ហើយអស់អ្នកដដែលគោរពព្រះ
នឹងត្រូវបានទ្រង់លើកកិត្តិយសនៅចំពោះមុខមនុស្ស និងទេវតា។
យើងត្រូវមានចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ពួកអ្នកក្រៃបង្ខំ។
មានសចក្តីចង្អែកថា “សចក្តីគ្រោះថ្នាក់នេះនឹងរំលោភបំពានអស់អ្នកដដែលគ្រោះថ្នាក់
បានផ្តល់មកលើខ្លួនហើយ”។ ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់អំពីសចក្តីទុក្ខព្រួយរបស់យើង។ គ្មាន
នរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមយើងត្រូវបានហៅឲ្យទ្រង់ទ្រាយលើឆ្នាំងតម្កល់ឯងឡើយ

យ។ បុរសនៃសេចក្តីរឹងទុក្ខខន្តៅកាលវិរី
មានពុទ្ធិយំភក្តីបដោយអារម្មណ៍នៃទេនារបស់យើង
ហើយដោយសារទ្រង់មានរងទុក្ខក្នុងការគ្រូល្អប្លង
ទ្រង់ក៏អាចជួយសងគុរោះអស់អ្នកដល់សុចិត្តក្នុងសេចក្តីសោកសៅ
និងការលុបដល់ សម្រាប់ពុទ្ធនាមទ្រង់ផងដែរ។ “មនៃហើយ
អស់អ្នកដល់ចង់រស់នៅដោយពុទ្ធិភ័យកោតខ្ពស់ក្នុងពុទ្ធិគុរិសុទ្ធយស្មើ
នឹងគ្រូទទួលការបៀតបៀន។ ប៉ុន្តែមែនុសសអាក្រក់ និងអ្នកបោកបញ្ឆោត
នឹងកាន់តែអាក្រក់ឡើងៗ ទាំងបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃ
ហើយខ្លួនឯងក៏គ្រូមានបោកបញ្ឆោតផង។ ប៉ុន្តែ
ចូរអ្នកបន្តគន្លឹកក្នុងសេចក្តីទាំងឡាយដល់អ្នកបានរៀនចុះ។” Review and
Herald, January 10, 1888.»